

KAR KOKUSU

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatba'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çılgılığı* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat Tapınak Fabişeleri*, Aptülika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat Davulcu Davut'u Kim Öldürdü* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 27 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/yazarahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

- Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-1 Esrar (2019)
Olmayan Ülke (2019)
Sultanı Öldürmek (2019)
Beyoğlu Rapsodisi (2019)
Agatha'nın Anahtarı (2019)
Beyoğlu'nun En Güzel Abisi (2019)
Şeytan Ayrıntıda Gizlidir (2019)
Ninatta'nın Bileziği (2019)
Kar Kokusu (2019)

AHMET ÜMİT

Kar Kokusu

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5509
Edebiyat - 1583

Kar Kokusu / Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Ümran Özbalcı**
Düzeltili: **Devrim Çakır**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Telefon: (0 212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

1. baskı: Can Yayınları, 1998
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Aralık 2019
ISBN 978-975-08-4635-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Kar Kokusu

Birinci bölüm

İki gündür aralıksız yağan kar akşamüzeri durdu. Moskova'nın gri silueti geceyle birlikte mavi bir ayaza büründü. Kenti çevreleyen birbirinin aynı apartmanlardan merkezdeki yüzyıllık görkemli taş yapılara, devlet binalarının kızıl yıldızlı kulelerinden ünlü katedrallerin altın kubbelerine kadar, camdan bir gecenin içine gömülen bu yaşlı kent, pusulasını yitirmiş, nereye gittiğini bilmeyen buzdan bir gemiye benziyordu.

Moskova'nın kuzeybatısındaki Kurkino Köyü'nde, yabancı ülkelerden gelen öğrencilerin kaldığı sitenin nöbetçi kulübesinde, her zamanki görevlinin yerinde Viktor ile Nikolay oturuyordu. Kardan yansıyan ışık kulübenin camlarına vuruyor, sigara içmekte olan adamların yüzünü mavi bir aydınlığa boğuyordu.

Nikolay, kadranı neredeyse bileğinin üstünü tümüyle kaplayan saatine bakarak söylendi:

“On buçuğa geliyor. Bu saatten sonra kimse dışarı çıkmaz. Biz niye bekliyoruz hâlâ?”

Daha iri yapılı olan Viktor soruyu yanıtlamadı. Arkadaşının tavrına bozulduğu her halinden belliydi. Bu yeniyetmeyi niye vermişlerdi ki yanına? Toyluğuna bakmadan bir de ukalalık yapıyordu. Sigarasından derin bir nefes çekerken, “Artık konuşmasa” diye geçirdi aklından.

Ama yeniyetme Nikolay, alnını kaşıyarak sürdürdü sözlerini.

“Yıldırım’ın, mesajı buradaki öğrenciler için bıraktığı bile belli değil.”

Viktor’un sabrı taşmak üzereydi.

“Bu bölgede Türklerin bulunduğu başka bir yer biliyor musun?” dedi.

“Mesajı alacak kişinin Türk mü olması gerekiyor? Azerileri niye araştırmıyoruz?”

“Saçma” dedi Viktor, sinirlendiğini gizlemeye gerek duymadan. “Bir Sovyet vatandaşıyla bağlantı kuracak olsalardı herkesin dikkatini çekebilecek böyle küçük bir yeri seçmezlerdi. İlişkiye geçecekleri kişi Moskova’yı tanımadığı için, Yıldırım, Kurkino gibi tehlikeli bir bölgeye, yani adamının bildiği az sayıdaki yerlerden birine gelmeyi göze aldı.”

“Bilemiyorum” dedi Nikolay, arkadaşının söyledikleri onu ikna edememişti. “Belki mesajın şifresi çözüldüğünde anlarız. Klasik bir şifreymiş, değil mi?”

“Osip öyle söyledi, şu anda Türkçe kitapların bulunduğu bir kütüphanede harıl harıl şifrenin hazırlandığı kitabı arıyorlar” dedi Viktor, sonra anlamlı bir ses tonuyla ekledi. “Yani bu gece dışarda olan yalnızca biz değiliz.”

Viktor’un serzenişini anlamazdan geldi Nikolay.

“Ya kitabı bulamazlarsa?”

“Bulurlar bulurlar, bugüne kadar çözemedikleri şifre olmadı” dedi. “Ama bu mesaja fazla bel bağlamayalım. Hiçbir şey çıkmayabilir; yan yana sıralanmış dört satır rakamla ne anlatılabilir ki?”

Kendisine sorulduğunu sanan Nikolay, sıralamaya başladı:

“Bir uyarı, yeni bir buluşma yeri ya da bir soru...”

“Haklısın” dedi Viktor. “Kısa ve net talimatlar; sitedeki köstebeğin neler yapmasını istiyorlarsa...”

Nikolay sigara tutan eliyle, Kurkino’daki iki katlı ahşap evlerden farklı olarak modern tarzda inşa edilmiş sitedeki binaları gösterdi.

“Adamımızın burada olduğundan emin gibisin.”

“Gibisi fazla, öyleyim.”

“O zaman neden siteye girmedik? İçerden gözetlemek daha kolay olmaz mıydı?”

“Öğrenciler bizi fark edebilirdi.”

“Öğrenciler deyip duruyorsun da Viktor Zaharoviç, burası hiç okula benzemiyor.”

“Haklısın, alışılmış bir okul değil. Burada komünist ve işçi partilerinin üyeleri eğitim görüyor. Zaten adı da Uluslararası Leninizm Enstitüsü. Merkez binası Moskova’da. Belki görmüşsündür; Aeroport Metro İstasyonu’nun karşısında, küçük parkın yanındaki sarı taştan görkemli bina.”

“Okul ordaysa öğrencilerin burda ne işi var?”

“Moskova’daki binada çoğunlukla Almanya, İsveç, Yunanistan, İspanya, Portekiz gibi ülkelerde yasallık kazanmış partilerin üyeleri eğitim görüyorlar. Ülkelerinde yasadışı çalışmak zorunda bırakılan partilerin üyeleri ise CIA, MOSSAD gibi istihbarat örgütlerinin takibinden uzak olsun diye bu sitede konuk ediliyorlarmış.”

Nikolay’ın gözleri kurnazca parladı.

“Öğrencilerin hepsi yabancıysa siteye girmemiz sorun olmazdı. Kolayca çevirmen ya da öğretmen diye gösterebilirdik kendimizi.”

Viktor, genç arkadaşına ilk kez hak veriyordu, çaresizlik içinde açıkladı:

“Merkez şu aşamada içeri girmemizi istemiyor. Andrey Alegoviç defalarca uyardı beni. Sanırım parti izin vermiyor. Ne de olsa burdakiler Merkez Komitesi’nin konuğu.”

“Merkez Komitesi’nin konukları arasında bir köstebek ha!” dedi, hınzırca gülümseyerek Nikolay. “Hem de konukların hepsi komünist!”

“Bunda şaşıracak bir şey yok” dedi Viktor. Arkadaşının alaycı tavrına katılmadığı belliydi. “Kapitalist ülkelerdeki komünist partiler zor koşullarda savaşıyorlar, oralar düşmanın sızmasına en açık alan.”

Sesi içtenlikten yoksundu ama işe yaradı, Nikolay’ın yüzü ciddileşti. Merakla sordu:

“Yalnızca Türk istihbaratı mı var dersin bu işin arkasında? Amerikalılar da bulaşmış mıdır?”

“Ne fark eder ki? Hem Türkleri küçümseme, dünyanın en sinsi istihbarat örgütüne sahipler.”

Türklerin istihbarat örgütünü pek iplemedi Nikolay, aklını partinin tavrına takmıştı.

“Ya adamı yakaladığımızda Merkez Komitesi sorun çıkarırsa?”

Sigarasından derin bir nefes daha çeken Viktor, küçümseyen bakışlarla süzdü arkadaşını. Neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu anlamaktan yoksundu bu yeni kuşak.

“Olmaz öyle şey” dedi kesin bir tavırla. “Sosyalist ana-vatanın güvenliği her şeyin üstündedir.”

Bir süre ikisi de sustu. Yakınlarda bir yerlerden köpek havlamaları duyuldu. Sesin geldiği yöne döndüler. Kimsecikler görünmüyordu. Yeniden söze başladı Nikolay.

“Diyelim ki yanılıyoruz. Diyelim ki adamlar bizi yanlış yönlendirmek istiyor...”

“Eee” dedi Viktor, arkadaşının söylediklerini aptalca bulduğunu gizlemeye gerek duymayarak.

“Bilirsin işte” dedi Nikolay, Viktor’un umursamazlığını bu defa gerçekten de fark etmemişti. “Aslında köstebek filan yoktur ortada. Ama sanki varmış gibi gösterilir. Her yana izler serpiştirilir, ipuçları bırakılır. Biz de seçilen kurbanı suçlu diye yakalarız.”

“Hayal gücün fazla çalışıyor. Komünist partilere karşı operasyonlarda bu yöntem pek kullanılmaz.”

“Bugüne kadar kullanılmamış olması bundan sonra kullanılmayacağı anlamına gelmez. Belki de gördüğümüz, buzdağının küçük bir kısmı. Altından ne çıkacağı belli değil. Belki de komünist partisi değil de daha büyük bir balık vardır işin içinde.”

“Neden daha basit düşünmüyorsun? Türkiye’de askeri bir yönetim var. Devrimciler bu diktatörlüğe karşı dövüşüyorlar. Türk istihbarat örgütü de onları yakalamak, partilerini dağıtmak istiyor. Anlaşılan o ki, aralarına bir köstebek

sızdırmışlar. Biz de adamı fark ettik. Elimizdeki bilgiler köstebeğin bu sitede yuvalandığını gösteriyor. Hepsi bu...”

“Ben hepsinin bu olduğunu sanmıyorum” diyerek var-sayımını sürdürdü Nikolay. “Baksana, Yıldırım’ın bıraktığı mesajı da kimse gelip almadı.”

“Dışarı çıkma fırsatını bulamamıştır. Bugün Türk komünistleri için önemli bir gün.”

Nikolay anlayamamıştı, soru dolu bakışlarını arkadaşına dikti.

“Bundan 65 yıl önce, Türkiye Komünist Partisi’nin on beş yöneticisi Sovyetler Birliği’nden ülkelerine dönerken öldürülmüş. Bugün, yani 28 Ocak gecesi o toplu kırımın yıldönümüymüş. Sitede bir anma toplantısı düzenlemişler.”

“Ne yani, adamımız düşmanlarının anısına saygısızlık olacak diye mi mesajı almaya gelmedi!”

Onun bu alaycı tavırlarından nefret ediyordu Viktor. Ama soğukkanlılığını korumayı bildi.

“Hayır” dedi donuk bir sesle. “Herkes toplantı telaşı içinde koşuştururken köstebeğimizin dışarı çıkması dikkat çekerdi. O yüzden mesajı almaya gelmedi. Anladın mı?”

“Anladım... Anladım... O zaman adamımız mesajı almaya yarın gelecek.”

“Büyük olasılıkla ama fırsat bulamazsa öbür gün de gelebilir.”

“Benim de söylemek istediğim bu” diyerek taşı gediğine koydu Nikolay. “Bizim burada beklememizin ne faydası var?”

Viktor başını kaldırıp Nikolay’ın gölgede iyice koyulaşan uçuk yeşil gözlerine sertçe baktı. Bu oğlanın işi çözmekten çok, kişiliğini ispat etme derdinde olduğunu biliyordu. Bütün bu alaycı tavırların, cin bakışların altında, geri kafalı bir istihbaratçı olarak gördüğü Viktor’un inisiyatifini kırma, sorumluluğu ondan alma düşüncesi yatıyordu. Zeki, sezgileri güçlü, parlak bir istihbaratçıydı Nikolay. Tıpkı bir av köpeği gibi işin kokusunu hemen alır, parçaları hızla birleştirip kısa sürede sonuca ulaşırdı. Ama pürüzler çıkıp da iş uzamaya başlayınca dikkati dağılır, sonuca gitmekte zorlanırdı. Türk Büyükelçili-

ği'nde kültür ataşe yardımcısı olarak çalışan, gerçekte MİT'in güvenilir elemanlarından olan Yıldırım Koru'nun buralarda bir iş çevirdiğinin kokusunu ilk alan da Nikolay olmuştu. Onun uyarısıyla Yıldırım'ı izlemişler, Kurkino'daki oyuncak mağazasının tuvaletine yerleştirdiği şifreli mesajı böyle tespit etmişlerdi. Bunu Nikolay'ın uyanıklığına, sezgilerindeki yanılmazlığa borçluydular. Ama öte yandan, sabırsızlığı, deneyimsizliği operasyonu batırabilirdi. Belki de bu yüzden onu başına bela etmişlerdi. “Belki kişilik olarak da zayıf biridir” diye düşündü Viktor. Bu karanlık kulübede avlarını beklemek yerine, sevgilisinin koynunda yatmayı istiyordur. Eh, pek de haksız sayılmaz, kim istemez ki... Sevgilisi ya da sarılıp yatacağı bir kadını olduktan sonra... Beş ay önce bir jimnastik öğretmeniyle kaçan karısını anımsadı. “Bunun gibi genç, yakışıklı bir piç” diye geçirdi aklından. Ama karısı evde onu bekliyor olsaydı da Viktor bu sigara dumanına boğulmuş kulübeyi terk edip gidemezdi. Görevi her şeyin üstündeydi. Bu yeniyetme de görev bilinci ne demektir, öğrenmeliydi.

“Bak yoldaş Nikolay” dedi, gözlerini arkadaşının yakışıklı yüzünden ayırmadan. “Burada oyun oynamıyoruz. Bizim işimizde fırsat bir kez kaçtı mı bir daha bok yakalarsın. Fırsatı kaçırmamak için bu pis kulübede bekleyeceğiz. Anladın mı? Gerekirse sabaha kadar, hatta ertesi gün akşama kadar bekleyeceğiz.”

Nikolay bu düşünceye katılmıyordu ama sesini çıkarmadı. Ülkede yaşanan büyük değişimin güvenlik örgütüne de yansması kaçınılmazdı. Viktor gibilerin suyu hızla ısınıyordu, çok az ömürleri kalmıştı örgütte. Onlarla dalaşıp kariyerini tehlikeye atmaya değmezdi. Elindeki sigarayı önündeki metal kül tablasında ezdikten sonra bakışlarını dışarıya, karın aydınlığında mistik bir görüntüye bürünen yola çevirdi.

Sitede çalışanlar yoldaki karları temizlemiş, çiğnene çiğnene topraklaşan kalın buz kütesini ortaya çıkarmışlardı. Sert rüzgâr, ince bir kar bulutunu buz kütesinin üzerinde sürükleyerek sitenin içlerine götürüyordu.

İkinci bölüm

Rüzgâr, önüne kattığı kar bulutunu telaşla yürümekte olan Mehmet'in ayaklarına çarptı. Beyaz tanecikler genç adamın siyah postallarına, kadife pantolonunun yumuşak yüzeyine tutundular. Rüzgâr, Mehmet'in bacaklarına yapışan kar tanelerine aldırmadan yoluna devam etti, sitenin çitlerini aşarak kuzey denizlerine doğru uğultuyla savrulup gitti.

Mehmet'in ne kuzey denizlerine doğru esen bozkır rüzgârını ne de ayaklarına çarpan kar bulutunu görecekti hali vardı. Adımlarını açmış, Asaf'ın kaldığı binaya doğru yürüyordu. Ayazın yüzünü kavurduğunu hissetti; gür bıyıkları sanki teker teker donup dikiliyorlardı. Yün paltosunun yakasını kaldırıp tüylü siyah kalpağını kulaklarına kadar indirerek biraz daha hızlandı. Asaf'la bu gece konuşmalıydı. Yarın çok geç olabilirdi. Aslında kendi yoldaşları dururken Asaf'a gitmesi doğru değildi. Parti Sekreteri Hikmet neyse de, öteki yoldaşlar fena bozulacaktı bu işe; ne de olsa Asaf onların kolektifinden biri değildi. Ama olayları daha iyi değerlendirebilme yeteneğine, daha önemlisi geniş bir yetkiye sahipti. Kolektifte onu sevmeyenlerin sayısı her geçen gün artmasına karşın, yine de Asaf'ın yoldaşlar üzerinde yadsınmaz bir etkisi vardı. Çünkü o Merkez Komitesi üyesiydi.

Asaf'ın kaldığı küçük daire, bej renkli sekiz bloktan oluşan sitenin ilk binasındaydı. Binalar beyaz kar örtüsünün arasında kara bir yılan gibi uzanan asfalt yolla birbirine

bağlanıyordu. Küçük bir korusu, kıyısına yabanördeklerin konup kalktığı, sazlıklarla çevrili bir deresi bulunan bu eğimli arazinin üzerine üç yüzer metre aralıklarla yerleştirilen binalar, 1980 Olimpiyatları'nda yarışacak konuk sporcular için inşa edilmişti. Site, olimpiyatlardan sonra Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin kullanımına açılmış, parti de Uluslararası Leninizm Enstitüsü'nün hizmetine sunmuştu burayı.

Sitedeki binalardan biri okula dönüştürülmüş, geniş odalar dersane gibi düzenlenmişti. Şili, Türkiye, Lübnan, Nikaragua gibi ülkelerden, çoğu sağlıksız tutukevi yaşamından, iç savaşın ateşinden, yeraltının ağır koşullarından gelen bu insanların görecekları eğitim kadar, kısa bir süreliğine de olsa dinlenmeleri, moral değerlerini yükseltmeleri, kendilerini toparlamaları da önemliydi. Sağlığı bozulmuş birçok yaşlı komünist biraz da bu amaçla gönderiliyordu Moskova'ya. Ama öğrencilerin büyük bölümü devrimci teoriyi öğrenmek, geleceğin parti yöneticileri, hatta uluslararası komünist hareketin önderleri olabilmek için gelmişlerdi buraya.

Sitedeki ışıkların birer birer karardığı bu soğuk gecede aceleyle yürüyen Mehmet de onlardan biriydi. Alışılmışın dışında o, 1970 sonrası Türkiye'yi saran eylem fırtınasına kapılarak değil, Marksist kuramı okuyarak gelmişti partiye. Hukuk Fakültesi'ndeyken sol düşüncelere yakınlık duyduğunu ama kendi görüşlerine yakın bir örgütü seçmekte zorlandığı için hiçbir politik gruba katılmadığını söyleyecekti sonradan arkadaşlarına. O dönemde okumaya vermişti kendini. Fakülteyi bitirip avukatlık yapmaya başladığı yıllarda, biraz da aynı büroyu paylaştığı meslektaşının etkisiyle partiye yakınlaşmış, doğru çözümlenmeleri, sağduyulu kararlarıyla yöneticilerin ilgisini çekmişti. Partiyle ilişkiye geçtikten sonra da okumakla geçirdiği eylemsiz yılların acısını çıkarmak istercesine olayların en önünde yer almaya başlamıştı. Bazı arkadaşlarının onu soğuk, hırslı bulmasına karşın, aldığı her görevden yüzünün akıyla çıkmayı başarak adını yetenekli kadroların listesine yazdırmıştı. Ama bu

gece o ünlü soğukkanlılığının yerinde yellere esiyordu. Gizlilik nedeniyle sorununu herkesle konuşamazdı. Yemekten sonra konuyu bilen tek kişiye, Cemil'e anlatmıştı kaygısını. Cemil, nedense söylediklerini önemsemez görünmüş, sakın olmasını önermişti ona. Ama sakın olacak hali kalmamıştı Mehmet'in. Bu sorunu ancak Merkez Komitesi üyesi Asaf çözebilirdi.

Asaf, okulun Moskova'daki merkez binasında kalıyordu. 28-29 Ocak anma günü nedeniyle Kurkino'ya gelmiş, akşam yemeğini yoldaşlarıyla birlikte yedikten sonra geceyi de burada geçirmeye karar vermişti.

Yemekhanenin yolu üzerindeki Latin Amerikalıların kaldığı beş numaralı bloka yaklaşırken bir gitar sesi duydu. Hemen Rosa geldi aklına. Alman asıllı Brezilyalı kız... Moskova'nın kül rengi ışığında bile parıldamayı sürdüren altın sarısı saçlar, yüzündeki çocuksu anlamı pekiştiren bal rengi çiller, derin bir kuyu gibi gölgeli gözler... Kızın, "Hola" diyen genç sesi çınlar gibi oldu kulaklarında. Ama hemen kovdu bu hayali kafasından. Şimdi aşk düşünecek hali yoktu. Hem parti bu tür ilişkileri pek hoş karşılamıyordu. Gerçi yoldaşlardan bazıları bu kuralı bozmuyor değildi ama Mehmet'in de onların yanlına uyması gerekmezdi.

Binanın kapısından geçerken gitar tınısına neşeli sesler de eklendi. "Brezilyalılar" diye söylendi. "Bu adamlar eğlenmeden başka bir şey bilmez mi?" Bakışları binanın duvarına kaydı. Duvara dayanmış sıra sıra demir çubukları gördü. Avuçlarında bir sızı duydu. Akşam yemeğinden önce, bu uçları mızrak gibi sivri çubuklarla yemekhanenin yolundaki buzları kırmışlardı. Yemekhanenin sorumlusu anaç Nina Andreyevna, yemek için kuyruğa giren öğrencileri başına toplayarak, yarı şaka yarı ciddi bir tavırla, eğer yemekhanenin yolundaki buzları kırmazlarsa, bu akşam aç kalacaklarını söylemişti. Çünkü yemekhaneye malzeme taşıyan görevlilerden biri düşüp ayağını incitmişti.

"Haydi yoldaşlar" demişti kadın, altın kaplama dişlerini gösteren şen gülüşüyle. "İşlemeyen dişlemez."